

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2011. év november hó 8. napján** megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

V é g z é s t:

A különös kegyetlenséggel és tizennegyedik életévét be nem töltött személy ellen elkövetett emberölés bűntette miatt az I. r. vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Pest Megyei Bíróság 8.Fk.73/2008/116. számú ítéletét I. r. és II. r. vádlottakkal szemben **helybenhagyja.**

A II. r. vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 9.000 (kilencezer) forint bűnügyi költséget I. r. vádlott köteles az államnak megfizetni.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Pest Megyei Bíróság mint fiatalkorúak bírósága 2011. év november hó 15. napján kelt 8.Fk.73/2008/116. számú ítéletével az I. r. vádlottat társtettesként elkövetett emberölés bűntette (Btk. 166. § (1) és (2) bekezdés d/ és i/ pontja) miatt 5 év fiatalkorúak börtönbüntetésére és 5 év közügyektől eltiltásra, míg

A II. r. vádlottat társtettesként elkövetett emberölés bűntette (Btk. 166. § (1) és (2) bekezdés d/ és i/ pontja) miatt 7 év fegyházbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett mindkét vádlott esetében az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe.

A bűnjelek lefoglalását megszüntette és azokat megsemmisíteni rendelte.

Kötelezte a vádlottakat az érintettség arányában az első fokú eljárás során felmerült bűnügyi költség egy részének megfizetésére, míg a fennmaradó bűnügyi költséget az állam viselte.

Az ítélet ellen az ügyész mindkét vádlott terhére súlyosítás érdekében, az I. r. vádlott és védője téves minősítés miatt, enyhítésért, míg a II. r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan a minősítés megváltoztatásáért és enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.709/2008/15. számú átiratában - és képviselője a nyilvános ülésen - a fellebbezést fenntartotta. Kifejtette, hogy az első fokú bíróság széles körű, részletes bizonyítást folytatott le, melynek során a perrendi szabályokat megtartotta.

A tényállást megalapozottnak tartotta azzal, hogy az I. r. vádlott esetében a személyi rész nem tért ki a jelenlegi családi állapotára, azaz arra, hogy új élettársi kapcsolatot létesített, illetve, hogy az élettársa édesapjánál el kezdett dolgozni, amelyből pontosan nem ismert összegű jövedelme származott.

Az ügyészi álláspont szerint az első fokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett és részletesen indokolta, hogy mely bizonyítékok alapján látta megállapíthatónak a II. r. vádlott elkövetésben betöltött szerepét.

A bűnösségre vont következtetést, illetve a vádlottak cselekményének minősítését törvényesnek tartotta.

A büntetés kiszabása körében a súlyosító körülményeket kiegészítendőnek tartotta az élet elleni cselekmény többszörös minősültségével, továbbá kiemelte, hogy a közvéleményt megbotránkoztató ügyben indokolt, a belső arányosságra is tekintettel, mindkét vádlottal szemben a súlyosabb büntetés kiszabása, figyelembe véve azt is, hogy megbánást igazán egyik vádlott sem tanúsított.

Mindezek alapján indítványozta, hogy az első fokú ítéletnek a személyi rész pontosítása mellett, a büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket kiegészítve, mindkét vádlottal szemben súlyosabb büntetést szabjon ki, egyebekben pedig hagyja helyben az ítéletet.

A fiatalkorú I. r. vádlott védője írásban is indokolta a fellebbezését, melyet a nyilvános ülésen fenntartott.

A történeti tényállást, illetve az abból a bűnösségre vont következtetést nem vitatta a védő, azonban nem értett egyet a cselekmény különös kegyetlenséggel elkövetettként történő minősítésével.

Álláspontja szerint a bántalmazással okozott sérülések viszonylag kisebb száma és jellege, az ölési cselekmény időben nem jelentős elhúzódása és a végrehajtás módja nem volt az átlagost lényegesen meghaladó mértékben embertelen, illetve brutális és „az élet kioltásához szükséges kegyetlenséget nem haladta meg olyan mértékben”, amely miatt azt különös kegyetlenséggel elkövetettnek kellene minősíteni.

Indítványa szerint a fiatalkorú vádlott esetében a Btk. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a büntetés kiszabásakor a helyes irányba való továbbfejlődésének, az egyéni visszatartó erőnek kell elsőbbséget biztosítani, ezért a cselekmény helyes jogi minősítése mellett az első fokú bíróságnak olyan mértékű szabadságvesztést kellett volna kiszabnia, amely lehetővé tette volna a szabadságvesztés végrehajtásának maximális próbaidőre való felfüggesztését, illetve a kiszabott szabadságvesztésnek a fogvatartás idejének beszámításával, olyan mértékűnek kell lennie, amely további szabadságelvonást már nem eredményez.

Kérte nyomatékos enyhítő körülményként értékelni a fiatalkorú vádlott javára azt, hogy éretlen személyiség volt, aki a környezetétől semmilyen támogatást nem kapott, a nem kívánt terhesség okozta „krízis helyzetben” egyedül maradt. Felhívta a figyelmet arra a közegre is a védő, amelyben a fiatalkorú I. r. vádlott élt, és amelyben nyilvánvalóan arra számíthatott, hogy a házasságon kívül született gyermeke miatt a szűkebb közösség elítéli.

Szintén enyhítő körülményként kérte értékelni a szüléssel szükségképpen együtt járó különleges pszichikai és fizikai állapotát.

Minderre tekintettel indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a fiatalkorú I. r. vádlott cselekményét ne minősítse különös kegyetlenséggel elkövetettnek, illetve az enyhébb jogi minősítésre, valamint a fiatalkorú I. r. vádlott személyi körülményeire, az enyhítő körülmények túlsúlyára tekintettel a kiszabott büntetést olyan mértékben enyhítse, amely lehetővé teszi azt, hogy további szabadságelvonást már ne hajtsanak rajta végre.

A II. r. vádlott új védője írásbeli beadványában és a nyilvános ülésen a II. r. vádlott felmentésére irányuló fellebbezést tartotta fenn.

Álláspontja szerint az első fokú bíróság hibásan döntött, amikor a fiatalkorú I. r. vádlott ellentmondásos vallomását fogadta el a tényállása alapjául, szemben a II. r. vádlott védekezésével, illetve a II. r. vádlott édesanyja tanúvallomásával szemben. A fiatalkorú I. r. vádlott vallomásait időrendben elemezve a védő arra a következtetésre jutott, hogy a II. r. vádlottat érintő terhelő vallomás a vélt sérelmeinek megtorlásaként született meg és az első fokú bíróság a fiatalkorú I. r. vádlott többször változtatott vallomásaiból „szemezgetett”, amikor az ítélet indokolásában „az újszülött megölése” cím alatt a II. r. vádlott cselekvőségére vonatkozóan a bizonyítékokat értékelte.

Hangsúlyozta a védelem a tárgyi bizonyítékok teljes hiányát (ujjlenyomat, DNS, vérnyom), amelyek alapján összefüggésbe lehetett volna hozni a bűncselekmény elkövetését a II. r. vádlottal.

Emellett a bűncselekmény elkövetése is csak a fiatalkorú I. r. vádlottnak állt érdekében.

A védő vitatta az első fokú bíróság azon megállapítását is, hogy a sértett bordatörései csak nagyobb erőbehatás által keletkezhettek, illetve a szakértői véleményben foglaltakból nem következik az, hogy ezt csakis kizárólag a II. r. vádlott hajthatta végre. Azt, hogy a II. r. vádlott megragadta volna két oldalról a

sértettet a hónalja alányúlva, stb. a fiatalkorú I. r. vádlott vallomásán kívül semmi sem igazolta kétséget kizáróan.

Ezen kívül fiatalkorú az I. r. vádlott a kalapáccsal történő bántalmazásról is ellentmondásosan nyilatkozott.

Kiemelte, hogy a fiatalkorú I. r. vádlott a lefolytatott bizonyítás alapján a szülést követően „kiváló erőnlétet mutatott”, erre utalt a terhesség viselése alatti, majd azt követő magatartása, ráadásul mindhárom orvosszakértő úgy nyilatkozott, hogy egy fiatal szülőnő egyedül is képes lehetett végrehajtani azt a cselekménysorozatot, amelynek következményeként az újszülött meghalt.

A cselekmény elkövetésének, illetve az akörüli eseményeknek az időpontjait illetően a II. r. vádlott és édesanyja vallomása közötti eltérések kapcsán kifejtette, hogy az eljárás adataiból megállapítható, hogy a II. r. vádlott számára a pontos időben való felkelésnek nem volt jelentősége, így elfogadható az a magyarázata az eltérésekre, hogy nem nézte meg az időt, csak vélekedett arról, míg ezzel szemben a tanú vallomása éppen azért fogadható el, mivel ő napi rutin szerint élte az életét, így jobban tudhatta, hogy a II. r. vádlott a hazaérkezését követően mikor kelhetett fel mellőle.

Egyébként sem tartotta elfogadhatónak a védő azt, hogy a II. r. vádlott egyszerű tévedése alapján arra lehetne alapozni az emberölésben való részvételét, hogy ezt időben megtehetette volna.

Az sms üzenet kapcsán kifejtette, hogy az, hogy a II. r. vádlott nem tudott elfogadható magyarázatot adni arra, még nem bizonyítja a bűnösségét.

Kifejtette, hogy az sem helyes következtetés, hogy a II. r. vádlott a bizonyítékok eltüntetésére törekedett volna, mivel az ehhez képest kifejezetten felületes volt, illetve csupán arra engedett következtetni a tevékenysége, hogy a garázsban, amely társas összejövetelek helyszíne volt, rend legyen, ne legyen vértől szennyezett állapotban, az pedig szokása volt a II. r. vádlottnak, hogyha szennyeződés került a padlószőnyegre, azt egyszerűen kivágta. Arra pedig lett volna ideje és lehetősége, hogy eltüntethesse a sértett holttestét a garázból, illetve bármilyen bűncselekményre utaló tárgyat elrejtse vagy megsemmisítsen, azonban ezt a II. r. vádlott nem tette meg, mint ahogyan fiatalkorú I. r. vádlottal sem beszélt össze és nem is ápolt vele olyan kapcsolatot a letartóztatása alatt, amely az ő érdekeit szolgálta volna.

Mindezek alapján a védelem a II. r. vádlottnak a terhére rótt bűncselekmény alóli - bizonyítottság hiányában történő - felmentését indítványozta.

A II. r. vádlott az utolsó szó jogán védőjéhez csatlakozott azzal, hogy a fiatalkorú I. r. vádlott nem mondott igazat.

Az I. r. vádlott a nyilvános ülésen szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg, a Be. 362. § (3) bekezdése alapján távollétében a nyilvános ülés megtartható volt.

A Fővárosi Ítéltábla a kétoldalú perorvoslatok alapján eljárva a Be. 348. § (1) bekezdése alapján a Pest Megyei Bíróság ítéletét, valamint az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírálta. Ennek során megállapította, hogy a megyei bíróság rendkívül alapos, részletes, körültekintő bizonyítást folytatott le, melynek során szükség esetén többször is visszaidézte a már kihallgatott tanúkat, annak érdekében, hogy ügyfelderítési kötelezettségének teljes mértékben eleget tegyen.

A perrendi szabályokat maradéktalanul megtartotta, a beszerzett bizonyítékokat kellő részletességgel értékelte, indokolási kötelezettségének eleget tett, kifejtve, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el, illetve miért vetett el. Ennek során logikai hibát nem vétett, indokolása nem volt ellentétes az iratokkal.

A bizonyítást jelentős mértékben nehezítette, hogy viszonylag kevés közvetlen bizonyíték állt rendelkezésre a bűncselekmény konkrét végrehajtását illetően, tekintettel arra, hogy az elkövetéskor csak a fiatakorú I. és a II. r. vádlott volt jelen, akik közül fiatakorú I. r. vádlott, bár a nyomozás kezdeti szakaszától beismerő vallomást tett, azonban azt többször is jelentős mértékben változtatta, míg a II. r. vádlott tagadta a bűncselekmény elkövetését.

Az ügyben kihallgatott tanúk konkrétan a cselekményre vonatkozóan nem tudtak nyilatkozni, a vallomásaik leginkább a cselekmény előzményeit, illetve az utóbb történeteket illetően bírtak jelentősséggel, de egyes részleteikben - közvetve - a végrehajtást illetően is fontos információkat hordoztak.

Abban, hogy az ügy viszonylag „bizonyíték szegény” volt, meghatározó szerepe volt annak is, hogy fiatakorú I. r. vádlott a kezdeti beismerő vallomásaiban csak saját magára tett terhelő vallomást, míg a II. r. vádlottat lényegében mentette a vallomásában, ezért II. r. vádlott hosszabb ideig tanúként szerepelt az ügyben. Erre tekintettel a nyomozóhatóság a védelem által hiányolt tárgyi bizonyítékokat (DNS, vérnyom, stb.) nem is kereste, több hónap elteltét követően pedig, amikor a fiatakorú I. r. vádlott terhelő vallomást tett a II. r. vádlottra, ezen hiányzó tárgyi bizonyítékokat már nem lehetett pótolni. Erre tekintettel különös gonddal kellett vizsgálni azt, hogy fiatakorú I. r. vádlott szavahihetőnek tekinthető-e, vallomásainak mely része fogadható el, illetve elfogadható-e a II. r. vádlottat is terhelő vallomása, valamint ugyancsak rendkívüli alapossággal kellett vizsgálni azt, hogy a bűncselekmény elkövetését tagadó II. r. vádlott védekezése elfogadható-e, szemben az őt terhelő vallomással.

Az ilyen, komoly mérlegelést igénylő esetekben még nagyobb jelentőséggel bírnak a rendelkezésre álló szakértői (objektív) vélemények, ekként jelen ügyben is, ahol három igazságügyi orvosszakértő is vizsgálta, véleményezte a sértett által elszenvedett sérüléseket.

A szakértők a szakma szabályait betartották, szakvéleményük aggálytalannak bizonyult, valamennyi kérdésben lényegében egyértelműen és egybehangzóan nyilatkoztak, a tárgyaláson az egyetlen (kisebb) eltérést is tisztázták a bordatörések kapcsán, a szorítás erejét illetően. A szakértők ugyan akként nyilatkoztak, hogy a

bűncselekményt egyedül a szülő is képes lehetett elkövetni, azonban mégsem ennek van meghatározó jelentősége, összevetve a vallomásokban foglaltakat a szakvéleményekkel, hanem annak, hogy az igazságügyi orvosszakértők véleménye összhangban van fiatalkorú I. r. vádlott nem csak önmagát, hanem a II. r. vádlottat is terhelő vallomásával, az abban foglaltakat támasztják alá, szemben azon vallomásaival, melyeket a nyomozás megindulását követően tett és amelyekben még „védte” a II. r. vádlottat. Ezen kezdeti vallomásait éppen az orvosszakértői vélemények cáfolták, a cselekmény konkrét végrehajtását illetően.

Lényeges szerepet játszottak a bizonyítékok értékelésénél a pszichológus szakértők szakvéleményei is, amelyek a két vádlott személyiségszerkezetét tárták fel, és amelyekből az is kiderült, hogy a fiatalkorú I. r. vádlott olyan szinten ragaszkodott a II. r. vádlotthoz, hogy képes volt arra is, hogy a II. r. vádlott helyett vállalja a felelősséget, illetve, hogy csak a csalódását követően tárta fel a II. r. vádlott szerepét a bűncselekmény elkövetésében. Ezen szakértői vélemények közvetve szintén a fiatalkorú I. r. vádlott terhelő vallomásában foglaltakat, a szavahihetőségét erősítették meg.

A szakértői bizonyításon túlmenően felértékelődhet a szerepe minden (akár jelentéktelennek tűnő) részletnek, közvetett bizonyítéknak, ezért a megyei bíróságnak ez a fajta rendkívül alapos, elemző bizonyíték értékelése nem a védelem által említett „bizonyíték szemeztetés”, hanem szükségszerű velejárója annak, hogy megalapozott döntést lehessen hozni az ügyben.

Nyilvánvaló, ahogyan az I. r. fokú bíróság is kitért erre ítéletének indokolásában, az elkövetés időpontjának, illetve az erre vonatkozó vallomásoknak kiemelkedő jelentősége volt, mivel alapvetően meghatározta azt, hogy a II. r. vádlott résztvehetett-e a bűncselekmény elkövetésében, úgy ahogyan azt fiatalkorú I. r. vádlott terhelő vallomásában elmondta.

E téren a II. r. vádlott vallomásai következetlennek bizonyultak, ellentétbe került a tanúként kihallgatott édesanyjával is, és kettejük erre vonatkozóan (is) ellentmondásoktól terhes vallomása jól érzékelhetően olyan irányba ment el, hogy az alapján a bűncselekmény elkövetéséből kizárható legyen a II. r. vádlott.

Ez a fajta „alibi igazolás” azonban eredményre nem vezetett, ellenkezőleg, mind a II. r. vádlott, mind pedig a tanú szavahihetőségét tette kétségessé.

Helytálló és logikus következtetéseket vont le a megyei bíróság az sms üzenetek értelmezését, illetve a bűncselekmény nyomainak részbeni eltűntetését illetően, amelyek szintén a közös elkövetést támasztották alá.

Azt sem lehet figyelmen kívül hagyni a társas elkövetésre vonatkozó bizonyítékok közül, hogy a helyszínre (garázs) érkező rendőrök, akiket a megyei bíróság a tárgyaláson is kihallgatott, határozottan állították, hogy a kérdéses francia ágy fekvőfelületét, amikor megemelték, az egyikőjüknek meg kellett tartani, amíg a másikuk a holttestet megtekintette az ágyneműtartóban.

A Fővárosi Ítéltábla fiatalok az I. r. vádlott személyi körülményeinek pontosítására irányuló ügyész indítvány kapcsán megállapította, hogy a fiatalok I. r. vádlottnak a másodfokú bírósághoz érkezett beadványa alapján az okafogyottá vált, mivel a hivatkozott élettársi kapcsolat már megszűnt, ekként az első fokú ítélet megállapításai helytállóak.

A Fővárosi Ítéltábla a felülbírálat során megállapította, hogy az első fokú bíróság ítélete megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú felülbírálat alapján képezte.

A II. r. vádlott védője alapvetően a bíróság mérlegelését támadta, amely a felülmérlegelésre vonatkozó tilalom folytán eredményre nem vezethetett a másodfokú eljárásban, a megyei bíróság a megállapított tényekből sem vont le helytelen ténybeli következtetéseket, azokat pontosan és helytállóan indokolta.

A Pest Megyei Bíróság a megalapozott tényállásból a vádlottak bűnösségére okszerűen következtetett, az általuk elkövetett cselekmény jogi minősítése törvényes.

Az irányadó tényállás mellett egyértelmű, hogy a vádlottak egyenes ölési szándékkal, együttesen, tudva egymás tevékenységéről, szándékegységben, azaz társtettesként követték el a terükre rótt bűncselekményt.

A minősítő körülmények közül a tizennegyedik életévét be nem töltött személy elleni elkövetés magyarázatot nem igényel, de a különös kegyetlenséggel történő elkövetés megállapításával és annak jogi indokolásával is egyetértett az ítéltábla és függetlenül attól a körülménytől, hogy a bántalmazás elszenvedése és az újszülött halála közötti idő jelentősnek nem tekinthető, az ölés többféle módon történő megkísérlése, illetve végrehajtása együttesen feltétlen alkalmas ezen minősítő körülmény megállapítására, mivel a különös kegyetlenség megítélésénél elsősorban erkölcsi, emberiség szempontok az irányadók, márpedig a jelen cselekmény - ahogyan azt az első fokú bíróság indokolta - rendkívüli embertelenséggel, az átlagot jóval meghaladó gátlástalansággal, stb. elkövetett volt.

A megyei bíróság a büntetés kiszabása során értékelendő bűnösségi körülményeket alapvetően helyesen vette számba, azonban a súlyosító körülményeket ki kell egészíteni azzal, hogy a vádlottak által elkövetett cselekmény kétszeresen is minősült, illetve az enyhítő körülmények közül mellőzi az ítéltábla azon megállapítást, hogy a fiatalok I. r. vádlott korábban bíróság előtt még nem állt.

Az ítéltábla megállapította, hogy az első fokú bíróság a büntetés kiszabása során körütekintően járt el, és megfelelően oldotta fel azt az ellentétet, ami az alkalmazandó hátrány tekintetében a fiatalok, illetve a felnőtt elkövetőkre vonatkozóan a fiatalok I. r. és a II. r. vádlottra különböző jogszabályi

rendelkezéseket tartalmaz. Ekként nem hagyta figyelmen kívül azt, hogy a II. r. vádlott mindössze néhány nappal haladta meg a tizennyolcadik életévét a bűncselekmény elkövetésekor, így a speciális és a generális prevenció egyensúlyának megtalálása mellett az ítélet belső arányosságára is teljes mértékben figyelemmel volt, ezért a Fővárosi Ítéltábla a kiszabott büntetésekkel egyetértett, azt semmilyen irányba nem tartotta lényegesen megváltoztathatónak.

Az ítélet egyéb járulékos rendelkezései is törvényesek.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Pest Megyei Bíróság ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla az II. r. vádlott által az első fokú ítélet meghozatalát követően előzetes letartóztatásban töltött időt a Btk. 99. § (1) bekezdése alapján a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámította.

A másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére az ítéltábla a Be. 381. § (1) bekezdése, és a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte fiataalkorú I. r. vádlottat.

Budapest, 2011. év november hó 8. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bartkó Levente s.k.
előadó bíró

Dr. Mató Ágnes s.k.
bíró

A Pest Megyei Bíróság 8.Fk.73/2008/116. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 1.Fkf.68/2011/20. számú végzése folytán jogerős és végrehajtható!

Budapest, 2011. év november hó 8. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelélül:
tisztviselő